

fik Afdragene fra Haanden. Disse Forslag blev fremsat den 24. Februar, og da kunde man saa nogenlunde vide, om der krævedes større Indtægter for Staten end netop det, som Renter og Afdrag af Laan androg. Man kunde ved Begyndelsen af Krigen i Oktober Maaned endnu ikke vide, hvorledes Statens Indtægter vilde stille sig. Man var ganske overbevist om allerede paa dette Tidspunkt, at Udgiften vilde blive overordentlig stor, og det er Udgifterne ogsaa blevet, dels til militære Øjemed, dels til civile, men man kunde ikke vide, om der ikke ogsaa vilde komme et overordentligt Svind i Indtægterne. Heldigvis har dette ikke været Tilfældet, ikke saaledes, at der ikke har været Svind i Toldindtægterne i det forløbne Finansaar; thi det har desværre været Tilfældet. Toldindtægterne har svigtet med 1,700,000 Kr., og det er for nylig opgivet mig, at Stempelafgifterne ogsaa er formindskede med et lignende Beløb, og det vil naturligvis ogsaa paa mange andre Punkter vise sig, at Indtægterne ikke er kommet ind med det Beløb, man regnede med; men alligevel, det er gaaet bedre, end man oprindeligt troede. Dog maa jeg sige, at efter at jeg har fremsat disse Skattelove og ganske særlig Lovforslaget om en overordentlig Indkomstskat, er det efterhaanden blevet mig mere og mere klart, at Staten ikke alene i høj Grad trænger til de Indtægter, som de to Skatte-lovforslag giver til Forrentning og Afdrag af Laanet, men ogsaa at Staten trænger til den Indtægt, som den overordentlige Indkomstskat skal give, thi i den kommende Tid vil Staten faa Brug for meget betydelige Indtægter. Lovforslaget er, som sagt, fremsat den 24. Februar, hvorefter der i Folketinget blev nedsat et Udvalg. I Begyndelsen arbejdede dette ikke med særdeles Hast, men der var heller ikke den Gang nogen Anledning til særdeles Hastværk. Man havde forlangt, at Finansministeren skulde fremsætte disse Love i rimelig Tid inden Rigsdagssamlingens Slutning, men paa det Tidspunkt — endnu i Marts Maaned — maatte man tro, at Rigsdagssamlingen vilde vare ret længe og maaske ikke ophøre, før den nye Rigsdagssamling skulde begynde. Det har været Regeringens Mening, og det har i Virkeligheden været tiltraadt fra alle Sider og af alle Partier, at man under disse overordentlige Omstændigheder maatte holde Rigsdagen inde, selv om der ikke altid behøvede at være Møder i den høje Rigsdag. Men saa hændte det i Slutningen af Marts

Maaned, at der tilvejebragtes den lykkelige Overenskomst om en ny Grundlov, og dette har bevirket, at Rigsdagssamlingen nu sluttes langt tidligere, end man oprindeligt havde troet. Dernæst kom Paaskeferien, og Udvalget angaaende disse Skattelove i Folketinget samlede da ikke før den 13. April. Derefter er altsaa disse tre Lovforslag blevet afgjort i Udvalget og har saa været til Behandling i Tinget, saaledes at de nu kan foreligge for det høje Landsting, det vil altsaa sige omtrent 14 Dage efter, at Folketinget kom sammen igen. Denne Tid har i og for sig ikke været særdeles lang, men jeg skal indrømme, at det er sent, overordentlig sent, at Sagen foreligger her.

I Udvalget i Folketinget trak Forhandlingerne ogsaa af den Grund noget i Langdrag, at man søgte at komme til Enighed om de tre Lovforslag, og jeg maa sige, at jeg har været meget ivrig for, at en saadan Enighed kunde opnaas. Det lykkedes da ogsaa til sidst at trække det saaledes sammen, at der mellem de tre Partier i Folketinget blev Enighed om de to Lovforslag, og at Forholdet for det tredie Lovforslag er det, at det dog egentlig kun er paa eet Punkt, at Enigheden glipper. Det fjerde Parti i Folketinget, nemlig Højre, lykkedes det derimod ikke at faa draget ind i Enigheden. Det ærede Medlem, som repræsenterede Højre i Udvalget, tog alt muligt Forbehold overfor Skattelovene, tog et Forbehold, som maatte opfattes ikke alene som hans, men ogsaa som de konservative Partiers i Landstinget, saa at man ikke just stod særlig oplyst om, hvad Højre egentlig kunde ønske i denne Sag, men det ærede Medlem henviste jo ogsaa til, at man heroppe vilde faa dette at vide. Nu kan jeg ikke nægte, at jeg maa stille mig saaledes, at jeg i allerhøjeste Grad maa ønske, at en Enighed bringes til Veje om Lovforslagene, saaledes at Højre drages ind i den Forhandling, som nu maa komme. Jeg ser naturligvis ikke bort fra den Omstændighed, at disse Lovforslag kan blive gennemført af de tre Partier, af det Flertal, der i Folketinget er for disse Lovforslag — jeg medtager nu foreløbig den overordentlige Indkomstskat, hvorom Uenighed er til Stede —, at det Flertal, der har været i Folketinget, muligvis ogsaa kunde finde et Flertal af lignende Art i de tre Partier her i Tinget, idet de konservative Partier da her overfor vilde staa i Mindretal. Men i og for sig ser jeg nødig, at dette sker, og det forekommer mig, at man ikke blot indadtil maa ønske, at der opnaas Enig-